

Γιώργος Σκούρτης

Άκουσέ με, φίλε...

*Αυτός ο μονόλογος είναι σπαρταριστά – αλλά και μελαγχολικά – θεατρικός...
Κι επειδή «τα γραπτά μένουν» σας λέω πως τον έχω πρωτογράψει πριν 30 (!) χρόνια. Τον ξανάγραψα πριν 10. Και πάλι τώρα...Ε, διαβάστε τον και μετά αναρωτηθείτε αν έχει αλλάξει κάτι **προς το καλύτερο**. Μπα...Όπως τα βλέπω εγώ **ίδια και χειρότερα** είναι.*

(Μόνος του ήτανε. Ησυχασμό δεν είχε, γυρόφερνε στο σπίτι, άνοιγε το ραδιόφωνο, τό'κλεινε, άνοιγε την τηλεόραση, έκανε μισό λεπτό ζάπινγκ, την έκλεινε. Πήρε κάνα δυο βιβλία, ούτε που τ' άνοιξε, τ' άφησε. Άναψε τσιγάρο και πήρε στο τηλέφωνο ένα φίλο. Έλλειπε. Μια φίλη είχε αυτόματο. Δυο γκόμενες δεν απάντησαν. Ξαναπήγε πέρα δώθε. Το μάτι του έπεσε στο κασετόφωνο. Εύρηκα ! Το πήρε, έψαξε για κενή κασέτα, βρήκε μια, την έβαλε, δοκίμασε αν γράφει, τό' κλεισε. Σκέφτηκε δυο στιγμές αυτά που ήθελε να πει ή στο περίπου, ήπιε μια γουλιά ποτό, άναψε άλλο τσιγάρο, πάτησε το κουμπί να γράφει κι άρχισε το μπλα μπλα του. Ταυτόχρονα πηγαينوερχόταν, έβαζε ποτό. Έπινε νερό. Άναβε τσιγάρα, μιλούσε όμως συνέχεια κοιτώντας προς το κασετόφωνο, λες κι ήταν κάποιος εκεί. Ήταν. Σε κάποιον μιλούσε.)

Φίλε γεια σου... Άκουσέ με... Προσπάθησα να σου γράψω γράμμα, αλλά δε μου βγήκε, αλλιώς τα σκεφτόμουνα, αλλιώς τά'γραφα, **αυτές οι πουτάνες οι λέξεις πάλι μου τη φέρανε**, γι αυτό είπα να στα γράψω σε μια κασέτα, να στα πω, να στα φωνάζω, να ξεδώσω... **μου λείπεις**, δεν έχω άνθρωπο να μιλήσω, δεν είν' εύκολο, το ξέρεις. **Είμαι μόνος μου, μοναχικός κι απελπισμένος**. Και στο τηλέφωνο τι να πρωτοπούμε, είσαι μακριά, το υπεραστικό κοστίζει και φράγκα δεν υπάρχουν. Είμαστε λίμιτ ντάουν, φιλάρα! Χέσανε στο Τόκιο, τα κλάσανε στη Σοφοκλέους, κουρελόχαρτα οι μετοχές, ούτε για την τουαλέτα... **Χρωστάμε, άρα υπάρχουμε**. Μην ανησυχείς, δεν έχω τίποτα, καλά είμαι, που λέμε, παράγω τίποτα, άρα υπάρχω, καταναλώνω ήθος και οράματα, άρα υπάρχω, ερωτεύομαι –τρόπος του λέγειν- άρα υπάρχω κι αφού υπάρχω υπάρχω κι επειδή υπάρχω έχω προβλήματα... Και σήμερα γι αυτά θέλω να σου πω, δηλαδή για ένα, το πρωταρχικό, τό'χουμε συζητήσει πολλές φορές κι άκρη δε βγάλαμε ποτέ κι όσο πάει τόσο γίνεται και πιο περίπλοκο. Κατάλαβες, ε; Καλά κατάλαβες. **Πρέπει να βρούμε μια άκρη με τις γυναίκες**.

Δηλαδή, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, οι σχέσεις μας μαζί τους έχουνε φτάσει σε κρίσιμο σημείο, επικίνδυνο, κοντεύουμε να τρελαθούμε, άντρες και γυναίκες, και δυστυχώς δεν έχουμε να κάνουμε με καμιά υπαρκτή και φανερή αρρώστια που να ελπίζουμε στο φάρμακο, **οι σχέσεις είναι άορατη και καταραμένη αρρώστια**, δεν φαίνεται, κι όταν φανούνε τα σημάδια της αρρώστιας είναι αργά πια, έχουμε βαρέσει διάλυση, **είμαστε για την εντατική**... Βάλε κάνα ποτό άμα θες, έτσι όπως όταν είμαστε στο μπαρ και τα λέμε... Στην υγεία μας...

Λοιπόν, ξέρεις πόσο καιρό έχω να πάω με γυναίκα; Εγώ, ε; Να πηδήξω ή να κάνω έρωτα ή όπως αλλιώς μου τη βγει η φάση; Τ' ακούς, κύριε φίλε; Έξι

μήνες! Θα μου πεις, πάντα με το χιούμορ σου εσύ, τι σκας, πήγαινε μ' άντρα. Έλα όμως που δεν μας βγαίνει στο έτσι κόλπο!.. Τα ξέρεις... Δηλαδή, μήπως κι έτσι θα λυνόταν το πρόβλημα; Κι αυτοί μπερδεμένα μπούτια έχουνε... Τι θα κάνουμε, μπορείς να μου πεις; Δε ξέρω τι γίνεται εκεί που ζεις εσύ, εδώ όμως είναι γάμησέ τα! (πώς θα μου πεις, ε;) Δε ξέρω τι φταίει, δεν μπορώ να το προσδιορίσω με σαφήνεια, απ' τη μια λέω φταίμε εμείς που τους ριχνόμαστε, απ' την άλλη λέω όχι, αυτές φταίνε που εξακολουθούν να μας παίζουν το παμπάλαιο παιχνίδι... Άκου φάση... Τις βλέπω στα μπαρ, στα κλαμπ, έρχονται δυο δυο, τρεις τρεις, κάθονται με τις ώρες, πίνουνε δεν πίνουνε ένα ποτό και κουβεντιάζουν συνέχεια!.. Κι όχι μόνο!.. **Ποτέ δεν ρίχνουνε ούτε μια ματιά στον περίγυρο!** Τι σκατά λένε οι πουτάνες τόσες ώρες, χωρίς να κοιτάζουν ποιος κάθεται, πού, ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει; Τι γαμώτο λένε;.. Ξέρω τι θα μου πεις, για μας λένε. Εντάξει, κι αφού μιλάνε για μας, γιατί είναι έτσι αποξενωμένες λες και λύνουνε την εξίσωση του Χάους;... **Χάος είμαστε**, βέβαια... Δηλαδή, αυτές πώς περιμένουνε να βρούνε άντρα; Στο λόττο και στο τζόκερ; Άμα δε φλερτάρουνε πώς θα ζευγαρώσουνε; Αυτή “ **η αλαζονεία του μουνιού**” – έτσι τη λέω εγώ - τελικά θα τους μαράνει τις μουνότριχές τους... και τις δικές μας, βέβαια. Άντρες, γυναίκες γαμάμε λιγότερο απ' όσο καυλώνουμε...

Μια στιγμή, ν' ανάψω τσιγάρο... Έλα, μ' ακούς;... Για να δω... εντάξει η κασέτα γυρνάει, άρα γράφει κι άρα θα μ' ακούσεις... **Άκουσέ με φίλε**.. Τι έλεγα;.. Τι θέλουνε τέλος πάντων από μας; Έχω χαζέψει, καταλαβαίνεις;.. Βέβαια, παλιό είναι το πρόβλημα, αλλά πες πως λίγα χρόνια πριν ήταν καλυμμένο, πες ξέρω γω, καλύτερα ήταν ρε γαμώτο!.. Τώρα είμαι μπερδεμένος!.. Δε λέω, κι αυτές μπερδεμένες είναι, έχουνε κι αυτές τα δίκια τους, όμως εγώ θέλω να μου μιλήσουνε στα ίσα και να μου πούνε : μάγκα μου, έτσι θέλουμε να μας φέρεσαι, έτσι εδώ, έτσι εκεί, έτσι στο δρόμο, έτσι στη δουλειά, έτσι στον έρωτα, έτσι στο φλερτ. **Το λένε; Όχι**...Ε, τότε πώς εγώ μπορώ να ξέρω για την κάθε μία ξεχωριστά πώς να της φερθώ; Όχι, πες μου, μπορώ; Η καθεμιά έχει το δικό της μπαϊράκι, το δικό της χούι, όπως και μεις, να πούμε. Δηλαδή, τζόγος, κατάλαβες; Φλερτάρουμε σαν να παίζουμε τζόγο. Άμα κάτσει κερδίσαμε, άμα δε κάτσει σκίζουμε το “χαρτί” και ξανατζογάρουμε σ' άλλο πρακτορείο... Πρακτορείο το «Γούρικο Μουνί»...Γελάς;..

Μη γελάς καθόλου! Παλιά θυμάσαι τι λέγαμε, ε; Πως, εντάξει μωρέ, ένα γαμήσι το αξίζει κάθε γυναίκα. Η όποια. Κι όχι από αλτρουισμό, τάχα μου, αλλά γιατί απ' αυτό το ένα, το πρώτο, δε ξέρεις τι μπορεί να βγει; **Και “όλα” και “τίποτα”**. **Όλες οι σχέσεις απ' το πρώτο γαμήσι δεν στεριώνουν;**.. Ε, λοιπόν, σήμερα ξέρεις τι λένε; Και κυρίως οι νεότεροι, κι αυτοί μες στα σκατά είναι, τους βλέπω, μόνοι τους έρχονται, μόνοι τους φεύγουν, όπως και οι γκόμενες που σου έλεγα προηγουμένως. Λοιπόν, ξέρεις τι λέγεται σήμερα;.. Ακούς; Καμιά γυναίκα δεν είναι για γαμήσι!.. Άκουσες;.. **Γιατί δεν γίνεται επαφή, οι πιθανότητες να γίνει γνωριμία μηδενίστηκαν**. Ξέρεις ποιοι γαμάνε μόνο; Αυτοί που το πληρώνουνε κι αυτοί που έχουνε μόνιμες σχέσεις, έρωτα, γάμο. (Είν' αυτό που λέμε «γαμήσι που σε γαμάει».) Και ξενογαμάνε

κιάλας! Οι γυναίκες κυρίως. Μια που έχουσε το σίγουρο τολμάνε κάτι και στα πεταχτά. «Ένα στα όρθια», που λένε ή ένα δάχτυλο στην τουαλέτα. Μόνο για κατούρημα πάνε; Κάνουν κι άλλα... Όλες οι άλλες πιάνουνε μούχλα. Μην τις βλέπεις έτσι, βαμμένες, κορδωμένες, “αλαζονικές”. (Αυτό που σου έλεγα πριν για την αλαζονεία τους.) Τίποτα. Πέφτει η μαλακία σύννεφο. Μου τα λένε οι φιλενάδες...

Τι σου’λεγα;.. Μια στιγμή να βάλω πάγο στο ποτό... **Μ’ ακούς;**.. Τη δικιά μου τη θυμάσαι, ε; Έχουμε καιρό να μιλήσουμε, δεν τα ξέρεις... Θυμάσαι που μου άρεσε, της άρεσα, ήμουνα τρυφερός, καλός, προσπαθούσα να ξεπεράσω μέσα μου το κτήνος, ε, λοιπόν, αυτή την ωραία σχέση που εγώ νόμιζα πως είχαμε- με παρακολουθείς, **νόμιζα!** – την τίναξε στον αέρα! Πώς; **Πήγε με άλλον!** Αν μου το έλεγε η ίδια θα το άντεχα. Εντάξει, της την έδωσε κάτι, κάποιος, πήγε μαζί του. Κάνεις ένα μπάνιο, κυρία μου, κι επιστρέφεις! Αλλά να την πιάσω στα πράσα – εγώ ο μαλάκας;!

«Αγάπη μου, δεν είναι αυτό που νομίζεις!» (Προς Θεού!) Κι όταν τη ρώτησα γιατί δε μου είχε πει πως έχει γκόμενο, ξέρεις τι μου απάντησε; **(Ακουσέ με φίλε!)** “Δεν σου το είπα”, μου είπε, “γιατί θα τά’παιρνες στο κρανίο. Τι να σου έλεγα, δηλαδή; Αγάπη μου, μόλις γυρίζω από πήδημα, πάω να πλύνω το στόμα μου;” ...Ακούς φάση, ε;.. Για να μην τα πάρω στο κρανίο! Φυσικά! Τα πήρα κιάλας! Και ξέρεις με τι τύπο άντρα πήγε, ε; Απ’ αυτούς που οι ίδιες κατηγορούνε για σεξιστές και χέσε μες στις μπουρμπουλήθρες!.. **Φυσικά και τα πήρα στο κρανίο, φιλαράκο!..** Ζούμε σ’ ένα περίγυρο, κυκλοφορούμε, δείχνουμε κάποιο πρόσωπο, για ένα μέτωπο καθαρό ζούμε. Στην αρχή είπα “Δε βαριέσαι, εντάξει, Δε θα πέσω τώρα στο λούκι του ανταγωνισμού και της ζήλιας. Κερατάς! Τι θα πει κερατάς, δηλαδή; Ο μαλάκας; Τρίχες!”.

Αυτή η πουτάνα η κασέτα ελπίζω να φτάσει, γιατί από πίσω σου έχω γράψει μουσικές εξαισίες – προχτές, δεν είχα τι να κάνω, λέω ας γράψω καμιά κασέτα για το φιλαράκι. **Ακουσέ με φίλε...** Με καταλαβαίνεις τι λέω; Όσο κι αν λέμε “απελευθερωμένοι” και σκατά όλοι κουβαλάμε μέσα μας την αιώνια πάλη του φύλλου και των εγωισμών. Με βλέπουνε μαζί της και τι θα λένε; “καλώς τον μαλάκα”; Και θα το λένε άντρες και γυναίκες. Και πώς κυκλοφορώ εγώ, μου λες;

Και πώς αντέδρασα πάει ο νους σου; Άκου... Για να επιβιώσω, **για να μην τρελαθώ και μην αυτοκτονήσω** ξανάρχισα τα ίδια και τα ίδια. Την παράτησα, μόνος μου πάλι, κι όποτε γαμήσουμε γαμήσαμε. **Ε, δε θα μας γαμήσουν κι οι γυναίκες!..** Άκου και τ’ άλλο... Προχτές με παίρνει τηλέφωνο μια που γούσταρα πολύ. Ήρθε σπίτι, κάναμε κι ένα τσιγαράκι, εντάξει η γκόμενα, ήρθε να πηδηχτεί, μπράβο της και χαλάλι μου. **Έλα όμως που εγώ το βράδυ είχα ήδη άλλο ραντεβού με άλλη γκόμενα που επίσης γούσταρα!..** Και κόμπλαρα!.. Απ’ τη σκέψη της βραδινής, δε μου σηκώθηκε για την απογευματινή!.. Γελάς; Ε, αφού γελάς, πες μου τώρα εσύ ποια γυναίκα δεν πήδηξες όταν σου έδωσε την –αξιότιμη, ε; - ευκαιρία και θέλησε μετά να σε ξαναδεί; **Καμία και βάζω και στοίχημα...** Καταλαβαίνεις; Άμα τις

πηδός σκέτα, τις προσβάλλεις, άμα δεν τις πηδός, έτσι για το πήδημα, πάλι τις προσβάλλεις...

Βάζω ποτό, μια στιγμή... Εσύ πίνεις καθόλου ρε;.. Θέλω να μου τα πεις όλα. Και κυρίως αυτά για τις γυναίκες... Ακούς; Σ' έχω ζαλίσει, αλλά έτσι μου έρχονται, ανάκατα, μπερδεμένα, κι εγώ έτσι νιώθω, στο είπα εξαρχής...

Κουράστηκα, ρε φίλε... Μπάφιασα... Αγρίεψα!.. Θα μου πεις, εντάξει ρε, δεν γεράσαμε ακόμη!.. Το 2020 θα είμαστε πενήντα χρονών, εντάξει...

Εντάξει;.. Προχτές φλερτάρω μια εικοσάρα, μου λέει μια στιγμή, “πόσο χρονών είσαι;” Τριανταεννιά –ψέματα, ε; - της λέω. “Α, είσαι μεγάλος”, μου λέει. Σε λίγο χασμουρήθηκε, έφυγε. Δεν της είπα τίποτα, εσύ τι θα της έλεγες; Δεν θα της έλεγες “ κορίτσι μου, με γουστάρεις ή δε με γουστάρεις αυτός που είμαι, που βλέπεις, που ακούς, που φαντασιώνεσαι, όχι πόσο χρονών είμαι!

Κι εσύ που είσαι είκοσι, τώρα πια δεν σε γουστάρω, μετά την μαλακισμένη συμπεριφορά σου!” Αυτά δεν θα της έλεγες;.. Άντε, στην υγεία μας... Με τους μικρούς δεν πάνε, με μας τσινάνε, κατάλαβες; Τα αγοράκια των 17-22 είναι σαχλαμάρες γι αυτές, στην ίδια ηλικία είναι τελειωμένες πουτανίτσες. Γόβες στιλέτο, μακιγιάζ έντονο, εξώβυζα και εξώκωλα – «μία είναι η Τζούλια κι όλες Τζούλιες είμαστε.» Τηλεόραση, φίλε. **Η μεγάλη Σχολή της Πουτανιάς!** Έχω κομπλάρει, σου λέω... Και σ' όποιον άντρα τύχει να τα πω, έτσι στην απόξω απόξω, ξέρεις τι μου λέει; “ Έλα, καημένε, αφού είναι φοβισμένες, δεν τις βλέπεις;” **Φοβισμένες αυτές, τρομαγμένοι εμείς, μπορούν δυο**

τρομαγμένα άτομα να σμίξουνε και να βρεθούνε;... Είμαστε μια κοινωνία σε καλπάζουσα σχιζοφρένεια! Κι όταν τα λέω σε γυναίκες, μου λένε : δίκιο έχεις. Δίκιο έχω, αλλά θυμάσαι τι σου είπα στην αρχή; Έχω να πάω με γυναίκα έξι μήνες! **Πού είναι το δίκιο μου;**.. Γιατί, παρέλειψα να σου πω ότι ούτε με την προχθεσινή την “βραδινή” έκανα τίποτα. Βέβαια! Ξέρεις γιατί; Γιατί με το που μπήκε σπίτι μου – **πρώτη φορά, ε;** - άρχισε να πηγαίνει σ' όλους τους χώρους και να ελέγχει τα πάντα. «Ποια είν' αυτή στη φωτογραφία, τρία βουρτσάκια των δοντιών, ε; Έχουμε και ταμπόν βλέπω για κάθε ενδεχόμενο, καθαρό το σπίτι σου, ποια τυχερή στο συγυρίζει».

Μ' ακούς, φιλάρα;.. **Λοχίας η κυρία!**.. Λέω, τι να κάνω μ' αυτή τη γυναίκα, αυτή θα με σταυρώσει στο δάσος των εσταυρωμένων εραστών!

Είμαστε που είμαστε μας ήρθε και το ΕΙΤΖ και δέσαμε! Καπάκι να και το βιάγκρα. Απ'τη μια να καυλώνουμε κι απ'την άλλη να φοβόμαστε να γαμηθούμε! Φοβόμαστε που φοβόμαστε ο ένας τον άλλο, μας ήρθε κι αυτή η κωλοαρρώστια, μας γύρισε τριάντα χρόνια “πίσω στο μέλλον”. Και το λέω αυτό γιατί πριν τριάντα χρόνια δεν ήταν όπως τώρα. Τώρα είναι **μετά** τριάντα χρόνια. Τώρα βλέπουμε πορνό στο ίντερνετ και νομίζουμε πως μπορούμε κι εμείς να τα κάνουμε. Αμ δε! Κομπλάρουμε σαν μαθητούδια, άντρες και γυναίκες. Πάνω που είχαμε μάθει να αφηνόμαστε, πάνω που είχαμε προχωρήσει στην εμπιστοσύνη, ξαναπέσαμε στο φόβο και στον τρόμο...Χα.. Ξέρεις τι σκέφτομαι, ε;.. Τι έχει να γίνει όταν βρεθεί το φάρμακο! Βιβλικές αλλαγές!.. Φαντάζεσαι τι θα είναι, πως θα νιώσουμε όταν ξαφνικά βγούνε στο δελτίο ειδήσεων και πούνε : **αγαπητοί τηλεθεατές, από σήμερα είμαστε**

ελεύθεροι να κάνουμε ελεύθερα έρωτα!.. Της τρελής θα γίνει! Γιατί πια το μάθαμε το μάθημα : γαμείς δε γαμείς ο καιρός περνάει. Τότε θέλω να τις δω τις γυναίκες, ναι τότε! Θα κάθονται πάλι σαν κότες περιμένοντας τον κόκορα;.. Μιλάω πολύ;.. Έχει σημασία που σου μιλάω, ψάχνω να βρω μια άκρη, όχι τόσο στο πήδημα, το πήδημα πήδημα είναι, το κάνεις μια στιγμή ή δεν το κάνεις... όμως εμένα με παιδεύει πιο πολύ η σχέση... **Στις σχέσεις που αφήνεσαι, που δίνεσαι**, εκεί είναι που μπερδεύεις τα μπούτια του μυαλού σου. (Άκου έκφραση τώρα, ε;) Στη μονογαμική σχέση, εγώ κι εσύ, εδώ, μαζί, ταυτόχρονα... Αυτό το γαμημένο το ταυτόχρονο... Συμφωνείς;... Τελειώνω, άλλωστε όπου να' ναι τελειώνει κι η κασέτα... Άκου... Εεεε... αύριο έρχεται η δικιά μου... Ξέρεις τώρα, καταλαβαίνεις... Έξι μήνες είν' αυτοί... Ίσως και γι αυτήν να συμβαίνει το ίδιο... ίσως γι αυτό να ξανάρχεται μετανουούσα... Αν είχε βρει άλλον σίγουρα δεν θα ερχόταν... Κι εγώ, δηλαδή... αν είχα βρεθεί με άλλη θα της έλεγα "άσε, πάλι τα ίδια!" ... Δε μου λες, εσύ τι θα έκανες;.. Πολύ κουραστική είν' η ζωή, ρε γαμώτο!.. Μπερδεμένη. Στο σινεμά, στην τηλεόραση, στα βιβλία, παντού για μπερδεμένες ζωές σου μιλάνε... **Φρίκη... Τι άλλο να σου πω;... Άντε γεια...**"

(Έμεινε να κοιτάζει το κασετόφωνο. Πήγε κοντά και κοίταξε. Μια γύριζε μια σταματούσε... Άνοιξε το κασετόφωνο και τη βρήκε μαζεμένη κουβάρι... Κάγχασε... Ούτε καν το κασετόφωνο δεν του ήρθε να σπάσει. Μουρμούρισε μόνο.)

"Α, ρε φίλε! Εγώ σου μίλησα, εσύ δε θα μ' ακούσεις."

(Κι ετοιμάστηκε να βγει στα μπαρ.)